

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **B. M.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 grudnia 2016 r.

kwestii przyjęcia wniosków skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosków wobec ich oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Okręgowy w B. uznał B. M. za winnego dokonania przestępstwa określonego w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 62 k.k. określił, że skazany powinien ją odbywać we zakładzie karnym typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych w systemie terapeutycznym dla skazanych za przestępstwa popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych; orzekł również środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej oraz środek zabezpieczający przewidziany w art. 93g § 3 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasacja obrońcy B. M. została oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. IV KK 194/16.

W dniu 4 sierpnia 2016 r. obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wskazanymi powyżej wyrokami sądów obu instancji. Jako podstawę prawną wniosku wskazał przepisy art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) i b) k.p.k., nadto art. 540b § 1 k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. i wniósł, by po wznowieniu postępowania Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazał sprawę sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 22 września 2016 r., IV KO 1/16, Sąd Najwyższy oddalił powyższy wniosek uznając, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki uzasadniające wznowienie postępowania. Postanowienie to zostało doręczone skazanemu w dniu 29 września 2016 r.

W dniu 18 października 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo B. M., zawierające wniosek o wznowienie w jego sprawie postępowania. Kolejne pismo zawierające taki sam wniosek wpłynęło 2 grudnia 2016 r., a w obu wypadkach skazany domagał się wyznaczenia mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Swoje wystąpienia motywował zaistnieniem nieprawidłowości w postępowaniu przeprowadzonym w jego sprawie, które doprowadziły do jego niesłusznego skazania, m.in. świadczące o nieobiektywności sądów obu instancji rażące naruszenie art. 7 k.p.k., jak też wymierzeniem mu zbyt surowej kary oraz niezgodnym z prawem zastosowaniem środka zabezpieczającego po odbyciu kary. B. M. podniósł również, że o niesłuszności jego skazania przekonałoby przesłuchanie R. M. i M. S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia obu wniosków, bez wzywania skazanego do usunięcia ich braków formalnych, w tym braku polegającego na złożeniu przez skazanego wniosków o wznowienie postępowania, które nie zostały sporządzone i podpisane przez obrońcę (art. 545 § 2 k.p.k.). W takim wypadku zbędne było podejmowanie decyzji w przedmiocie wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu. Wymieniony wyżej przepis nakazuje odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od podmiotu fachowego, gdy z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, przy czym w grę może wchodzić odwołanie się autora do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Istotnie, kolejne złożone przez skazanego wnioski wznowieniowe są oczywiście bezzasadne. W zasadniczej części nie zawierają argumentacji, która w jakikolwiek sposób byłaby powiązana z podstawami wznowienia postępowania. W szczególności, nawiązując do treści art. 540 i następnych k.p.k., należy skazanemu wyjaśnić, że nie może być skuteczny wniosek o wznowienie, którego autor ogranicza się do wyrażenia przekonania, iż w wyniku wadliwie przeprowadzonego procesu został niesłusnie skazany, względnie że wymierzono mu zbyt surową karę czy niesłusnie orzeczono

środek zabezpieczający. W praktyce typową przyczyną wznowienia postępowania jest ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych, korzystnych dla skazanego faktów lub dowodów, które wskazują na nieprawidłowość wyroku, w szczególności wiarygodnie podważają poczynione w sprawie istotne ustalenia faktyczne, to jest, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia, które zostało wydane. Na zaistnienie takich okoliczności wnioskodawca nie wskazał, jeżeli zaś nawet przyjąć, że pewne cechy wymaganej argumentacji ma odwołanie się przez niego do ewentualnych zeznań R. M. i M. S., to trzeba zauważyć, że wobec tego, iż kwestia znaczenia tych dowodów była podniesiona we wniosku o wznowienie postępowania sporządzonym przez obrońcę, w tej materii Sąd Najwyższy wypowiedział się we wspomnianym postanowieniu z dnia 22 września 2016 r., IV KO 1/16.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, orzeczono jak na wstępie.